

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXII. tečaj.

V Gorici, 1915.

I. zvezek.

Vaja v ponižnosti po zgledih svetnikov.

P. A. M.

I. Poglavje.

Zakaj moramo svetnike pred vsem v ponižnosti posnemati?

»Poglej na žive zglede svetih očakov, kako odseva od njih prava popolnost in pobožnost, in videl boš, kako malo in skoraj nič ni to, kar mi storimo. Oj, kaj je naše življenje, ako ga primerjamo se življenjem svetnikov!

Svetniki in prijatelji božji Gospodu služijo v lakoti in žeji, v mrazu in nagoti, v trudu in terpljenju, v čuječnosti in postu, v preganjanju in mnogem zaničevanju.

O kako velike in težke nadloge so prestali aposteljni, marniki, spoznavavci, device in vsi, kateri so hoteli Kristusa nasledovati! Svoje duše so sovražili na tem svetu, da bi jih ohranili za večno življenje.

O kako ostro in samotno so živeli sveti očaki v puščavi! Kako dolge in hude skušnjave so morali preterpeti! Kako jih je nadlegoval hudobni duh! Koliko in kako goreče so molili!

Kako ostro se postili! Kako vneto in s koliko gorečnostjo so si prizadevali napredovati v duhovnem življenju! Kako serčno so se borili, da bi vkrotili strasti! S kako čistim namenom so služili Bogu!

Po dnevi so delali in po noči dolgo molili in tudi mej delom so svete resnice premišljevali.

Ves čas so dobro porabili in vsaka ura v službi božji se jim je zdela kratka. Ker so našli toliko sladkosti v premišljevanju, so celo na telesne potrebe in pokrepčanja pozabili.

Odpovedali so se vsemu bogastvu, službam, častem, prijatelom in sorodnikom; ničesar niso želeli imeti od sveta; živeli so toliko, kolikor je bilo za življenje neobhodno potrebno; težko jim je delo celo v sili streči svojemu telesu.

Vbogi so bili na posvetnih rečeh, pa zelo bogati na čednostih in milosti. Na zunaj so stradali, znotraj pa jih je krepčala milost in tolažba božja.

Ptuji so bili svetu, Bogu pa bližnji in domači prijatelji.

Sami sebe so devali v nič in svet jih je zaničeval; v očeh božjih pa so bili ljubi in dragi. Bili so resnično ponižni, priprosto polni ljubezni in poterpežljivosti in dobivali so velike milosti od Boga.

Vsem, ki hočejo služiti Bogu, so v zgled.

Tako krasno podobo svetnikov nam je naslikal pobožni Tomaž Kempčan v svoji 1. knjigi 18. poglavju. Resnično najlepši zgled vseh čednosti so nam svetniki. Posnemajmo jih, hodimo za njimi!

Svetnike posnemati in nasledovati na potu čednosti, nam ni nemogoče, saj nas celo kralj vseh svetnikov, sam Jezus Kristus Sin božji, kliče za seboj, rekoč: »Kedor hoče za menoj priti, naj zataji samega sebe, naj vzame na se svoj križ in naj hodi za menoj.« Tudi sv. apostelj Pavel bi nam ne klical, ke bi bilo nemogoče: »Bodite moji posnemavci, kaker sem tudi jaz Kristusov posnemavec.«

Pred vsem pa je potrebno, da svetnike posnemamo v prvi in najpotrebniši čednosti, v ponižnosti.

Brez ponižnosti ni nobene čednosti. Kedor ni ponižen, je prevzeten. Sv. Gregorij pravi: »Kaker je napuh korenina vseh hudobij, tako je ponižnost korenina vseh čednosti.« Prevzeten človek išče pri vseh svojih delih le samega sebe, le lastno čast in hvalo. Tako zgube njegova, sama na sebi, dobra dela vsako

vrednost pred Bogom. Napuh zamori vsako čednost; zato je napuh v resnici prva vseh pregreh, začetek, vzrok, glava vsega greha, korenina vsega hudega. Napuh vse okuži in je največi, ako ne edini zaderžek, da se človek ne oklene Boga in se mu ne podverže. Čim bolj je kedo prevzet, tem bolj je oddaljen od Boga. Zakaj »sv. Duh se prevzetnim zoperstavlja in le ponižnim daje svoje milosti.« Jak. 4, 6. Prave, kerščanske, čeznatorne čednosti ni brez ponižnosti, ker čednost izvira le iz milosti in se ohrani le po milosti.

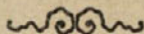
Po pravici se tedaj ponižnost imenuje podlaga kerščanskih čednosti. Zato nam je naš božji Učenik to čednost najbolj priporočil z besedo in zgledom. Ko se je človeku, zapeljanemu po zviti peklenški kači, že v raju zbudil napuh, ko se je dal prevariti z besedo »boš kaker Bog«, sam svoj gospod, in ni hotel več pripoznati svoje odvisnosti od Boga ter mu je odrekel pokorščino, je zabredel v greh in prišel v največo nesrečo, ker hudo in bridko je, zapustiti Gospoda svojega Boga. Da bi človeka rešil in ga zopet k Bogu nazaj pripeljal, se je Sin božji ponižal in vzel na se podobo hlapca. Kot vbogo, ponižno dete je prišel v največem vboštvu na svet in celo njegovo življenje je za nas šola ponižnosti. Zato nam kliče: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz serca ponižen.« Mat. XI, 29. Učimo se od njega, ne velikih reči delati, ne svet vstvarjati, ne mertve v življenje obujati, ne druge čudeže delati, temuč učimo se prave krotkosti in ponižnosti. Le tedaj bomo vredni njegovi nasledovci, ako ga bomo posnemali v ponižnosti. Naše kerščansko, čednostno življenje mora biti kaker lepa, močna zgradba, postavljena na terdno podlago ponižnosti. Zakaj le ponižnost nagne Boga, da nas podpira z milostjo, brez ketere ni mogoče vaditi se v čednosti; le ponižnost nas podpira, da spoznamo svojo siročino, svojo nizkost, svojo popolno odvisnost od Boga. To pa je ravno tisto, kar nas nagiblje, da radi storimo vse, kar Bog zapoveduje, kar Bog od nas imeti hoče. Pervi korak k svetosti, pravi sv. Tomaž, je odstranjenje njenih zaderžkov. To pa stori ponižnost, ki prežene napuh, ki je glavni zaderžek zveličanja; zato je ponižnost podlaga, temelj duhovnega poslopja, pravičnega, popolnega, kerščanskega življenja. **Ko je neki Dijoskor vprašal sv. Avgušтина, kam naj se oberne, da bo prišel na pot resnice, da bo postal popoln kristjan, mu je svetnik nasvetoval ponižnost. On piše: »Ti me vprašaš, kaj je per-**

vo, da prideš do verha kerščanske čednosti, in jaz ti odgovorim: Ponižnost; in drugo? — Ponižnost; in tretje? — Ponižnost; in kaj še? — Ponižnost.« Poglejmo kako poslopje. Nihče ne zida poslopja kar na ravna tla, temuč koplje prej v zemljo in sicer toliko bolj globoko, koliker višje poslopje hoče zidati, koplje globoko in sicer tako dolgo, dokler ne pride do terdnih tal, najbolje do skalnatih tal, da tako postavi terdno podlago za svojo zgradbo. Kar je za poslopje podlaga, to je za naše duhovno poslopje, za naše čednostno življenje, ponižnost. »Vzemi ponižnost, pravi sv. Bernard, in vse čednosti ne bodo drugega kot kup razvalin.« Sv. Tomaž iz Villanove pravi: »Ponižnost je podlaga za vse druge čednosti; kar se na njo ne opira, nima stalnosti, hitro se zruši, kaker hiša, ki je na pesek zidana.« Sv. Avguštin pa uči: »Ako hočeš velik postati, začni z najmanjšim. Ako hočeš visoko poslopje čednosti sezidati, misli najprej na podlago ponižnosti.«

Po ponižnosti se meri vrednost čednosti, po njej se ceni pobožnost, gorečnost v molitvi, zatajevanje, spokornost, kerščanska popolnost in svetost. Ako ni postavljeno in sezidano vse to na podlago ponižnosti, je brez vrednosti pred Bogom, taka čednost ni prava, temuč ležnjiva in hinavska.

Svetnike posnemati v ponižnosti za sprideno in k hudemu nagnjeno človeško natoro ni nič prijetnega. Zato svet ponižnost in njej sorodne čednosti, kot: poterpežljivost, krotkost, priprostost, le malo ceni; veliko bolj ceni tiste čednosti, ki našemu samoljubju bolj vgaajajo, ki človeka povzdigujejo, mu čast in hvalo pridobivajo n. pr. modrost, darežljivost, serčnost. Čeravno so te čednosti lepe in dobre, imajo pa vendar neko nevarnost v sebi, da bi se namreč človek prevzel in sam sebi dopadel. Ravno zato je posnemanje svetnikov v ponižnosti toliko bolj potrebno, ker se ni bati, da bi moglo kaj škoditi našemu duhovnemu življenju in napredku v čednosti. Tukaj ne moremo nikoli predaletč iti, povsod drugod prej. Ke bi ne bili ponižni, n. pr. pri posnemanju svetnikov v njih ostri spokornosti, bi lahko prestopili prave meje in si močno škodili na duši in telesu. V posnemanju ponižnosti se nam tega ni treba bati. Zato nastopimo serčno in odločno to pot ponižnosti, ona nas bo pred Bogom velike storila in nam dala pravi mir. V vseh rečeh se bomo radi podvergli in vклонili pod mogočno roko Očeta nebeškega in

ostali mirni in zadovoljni, saj pravi naš božji Zveličar: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz serca ponižen, in boste mir našli svojim dušam.« Mat. 11, 29.

Sprejem novega zaščitnika našega reda pri Sv. Antonu v Rimu.*)

Vodilo manjših bratov zapoveduje (12. pogl.), da naj prosijo bratje sv. očeta papeža ednega kardinalja za svojega zaščitnika. Dne 21. septembra lanskega leta je papež Benedikt XV. blagovolil sprejeti, kaker smo poročali v 10. zv. lanskega »Cvetja«, verhovnega predstojnika manjših bratov - frančiškantov ter njegove svetovavce. Pri tisti priliki so vložili tudi prošnjo za kardinalja zaščitnika -- prej je bil to, kaker Leon XIII., tako tudi Pij X. sam. 24. oktobra je sv. oče Benedikt XV. vstregel prošnji; in 8. novembra je novoimenovani zaščitnik kardinal Filip Džustini slovesno prevzel to službo v cerkvi sv. Antona v Rimu. Stopivši v cerkev, kjer so ga pričakovali sinovi sv. Frančiška, je počastil najsvetejši zakrament in šel nato k tronu, ki je bil zanj pripravljen pri velikem altarju.

Prebral se je odlok sv. stolice in redovniki se poklonijo po versti kardinalju. Nato pater generalj nagovori novega zaščitnika sè sledečimi besedami:

»Eminenca prečastita!

Kaker z menoj vred vse tukaj pričujoče redovnike s to lažbo napolnjuje odlok, s katerim ste, eminenca prečastita, imenovani za zaščitnika našega reda, tako, tega sem prepričan, bo z radostjo sprejel to novico vesoljni red, berž ko jo bo zvedel; in vsi bodo hvalo peli Bogu, ki naj Vas našemu redu dolgo ohrani, in sv. očetu Benediktu XV., ki Vas je imenoval, in Vam, eminenca, ki ste, frančiškanskemu redu vselej naklonjeni, blagovolili sprejeti, skoraj bi rekel, z obema rokama to breme.

Zakaj nam vsem je znana Vaša čednost, ki ni manjša kaker Vaše dostojanstvo, vaša učenost enaka važnosti služeb, ki Vam jih je sv. stolica izročila; vaša prijaznost in dobrota, ki bi jih

*) Primeri Acta Ord. Fr. Min. 1914. Fasc. XII.

dovolj nikoli preslaviti ne mogel; in zato stavimo živo zaupanje na Vas, kot na moža, kakeršnega je imel pred očmi naš sv. očak, govoreč o kardinalju-zaščitniku.

To-le prikazen, berem, je imel neko noč mož božji. Videl je veliko množino piščet, sukajočih se krog koklje; vboga kokoš privzdigne svoje peruti in se trudi zbrati jih pod nje. Ali neketera piščeta se oddaljujejo in skopci jih preganjajo in grabijo; druga, dasi pod perutni koklje, se mej seboj kljujejo; in koklja ni v stanu, rešiti onih in pomiriti te. Tedaj se prikaže plemenita in velika ptica, ki na široko razprostre peruti in potem pokrije in brani vse, kokljo in piščeta. Prikazen je zginila in svetnik je jel moliti, da bi zadobil razlago. In Gospod mu je dal spoznati, da je on, Frančišek, ta koklja, in piščeta da so njegovi bratje, in velika ptica da je eden kardinaljev, za katerega mora papeža prositi, da bo ščitil red zoper zunanje sovražnike in domače nemirneže.

Nato je Frančišek stopil pred Honorija III., prosil in sprosil prvega zaščitnika, ki ni bil nihče drugi, kaker njegov ljubi dobrotnik, kardinalj Hugolin; in mej druge predpise je postavil v vodilo: da naj ministri prosijo papeža enega kardinaljev svete rimske cerkve, ki bo di vodnik, zaščitnik in svarivec tega reda.

Da si kardinalju-zaščitniku cerkev dandanašnji ne pripušča vlade nad redom, venderle ni prazna pravica in menj važna dolžnost, ki jo ima, da ga ščiti. To je sicer gotovo, da Vas, visoki knez, ne bomo zaščitništva prosili zoper sovražnike, ki so sploh nasprotni vsemu dobremu, resničnemu in pravičnemu. Zoper te, ki so tudi Vaši sovražniki, ne moremo drugega, kaker da z veseljno cerkvijo obračamo svoje oči gori k nebesom, odkoder prihaja sleherna pomoč. Tudi nimamo nobene potrebe, kaker je bila v prvih časih reda, da bi zahtevali zaščitništvo zoper volkove v ovčjih oblačilih, kateri, oklenivši se po zunanje našega življenja, bi nas hoteli, v službi cerkve, v zibeli zmučkat. Tisti časi so minili in napravili prostor drugim, besnišim, sicer pa nikaker ne menj hinavskim.

Zaščitništvo, ki ga prosimo, eminenca prečastita, se omejuje skoraj samo na brambo naših pravic in privilegijev, ako bi jih sploh kedo hotel kratiti in verhutega na pridobitev ter ohranjenje naklonjenosti in ljubezni sv. stolice, ako bi nam zunanja tekmovanja ali notranje slabosti pretile vzeti ali zmanjšati oče-

tovsko dobroto Kristusovega namestnika. Seveda, v tako številnem redu in tako razširjenem po celem svetu, kaker je naš, in v žalostnih časih, v kakeršnih se nahajamo, ne bi bilo nemogoče in ne bi bil čudež, ako bi nekateri posamezni, na svetost svoje obljube pozabivši, redu samemu delali nečast; vender Vi, eminenca prečastita, boste lahko vedno terdili, kaker jaz po skušnji, ki sem si jo pridobil skozi petdeset let, od kar nosim obleko sv. Frančiška, in boste resnico govorili, da red v celem spolnjuje sv. vodilo ter da se derži vstanovnikovega duha, da se povsod nahajajo v resnici sveti redovniki, in da je neverjetno veliko in mnogo, kar po vsmiljenju božjem dobrega store, na vseh straneh sveta. In sv. oče papež bo vašo besedo poslušal, in ona nam bo naklonjenost sv. stolice vternjevala, mi pa bomo tem navdušeniše dolžnosti našega poklica spolnjevali in tem velikodušniše delali v prid sv. Cerkve.

Zraven, visoki knez, tudi Vi ne boste pozabili, da Vas je sv. Frančišek poklical za svarivca reda, zato, da bi zmiraj pokorni in podložni sv. rimski Cerkvi, stanovitni v katoliški veri, vboštvo in ponižnost ter sveti evangelij Gopoda našega Jezusa Kristusa spolnjevali, kar smo terdno obljubili. In tako bo mogel generalni minister pod vodstvom Vaših svetov, s podporo Vaše veljave, red pripeljati k tistemu sijaju svetosti, znanosti in dejanske ljubezni, po čemer serca nas vseh hrepené in za kar si moramo vsi po namerah svetega vstanovitelja prizadevati.

Eminenca prečastita, živo čutim in imam zaupanje, da boste storili veliko dobrega in da nam boste pravi oče, vreden naslednik velikega prvega zaščitnika, kardinalja Hugolina, poznejšega papeža Gregorja IX., kakeršni so bili tudi kardinalj Rajnaljdo, Orsini, Džuliano della Rovere, Korsini, ki so bili pozneje vsi papeži, ali kakeršni so bili kardinalj Bessarione, Kapranika, sv. Karolj Borromej, Lambruskini, Kadžano d'Azevedo, Biljo, Simeoni, in, da ne prezrem zadnjih dveh slavnih, Leon XIII. in Pij X., ki sta hotela svoj papeški plašč v veliki naklonjenosti razprostrti nad ubogimi sinovi tistega očeta, ... keterega življenje čudovito
bi lepše v slavi pelo se nebeški.

Ljubite nas torej, visoki knez, ko oče in mi Vam bomo spoštljivi in vdani sinovi; pokrivate sè svojimi perutmi kokljo in piščeta, očeta, sinove in hčere, hočem reči, dobre sestre različnih frančiškanskih vstanov, ki se, pričujoče po zastopnicah,

vdeležujejo tega slovesnega obreda in ki vidijo v Vas, eminenca, tudi svojega zaščitnika — in sv. Frančišek bo bogato na Vas sipal tiste blagoslove, ki jih je v imenu Kristusovem zaščitnikom svojega reda obljubil.«

Na te besede je kardinal - zaščitnik verhovnemu predstojniku tako-le odgovoril:

»Zares serčno rad, prečastiti pater generalni minister, sem sprejel zaščitništvo tega serafinskega reda; in tu v vaši navzočnosti odkrito povem, da sem za to sv. očetu Benediktu XV. sinovsko iskreno hvaležen.

Zakaj do frančiškanskega reda sem gojil od nekdanj posebnost ljubezen. Verhutega mi je Gospod v neizmerni svoji dobroti dodelil, da sem se podrobno seznanil z vašimi rečmi, z notranjim ustrojem reda, z disciplino, z vašimi potrebami, vašo čudovito delavnostjo, na verskem, znanstvenem, socialnem, kakor obče človeškem polju, verhu tega z vašim globokim, trajnim in udanim stikom z apostolsko stolico.

To vse so bili nagibi, da sem zaščitništvo nad vami sprejel, rekel bi, z navdušenjem.

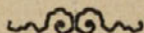
Z druge strani, ako mislim na važnost izročene mi službe ter slavno versto velikih mož, ki so jo opravljali pred menoj, pa moram odkrito priznati, dragi moji, da se za tako nalogo čutim prevbozega in brez potrebnih lastnosti.

Zato, ko denes prevzemam ne lahko odgovornost, čutim silno potrebo božje pomoči. Terdno pa zaupam, da te pomoči ne bom pogrešal, vedoč, da je sveti ustanovnik, kakor me je lepo tega spomnil prečastiti generalj, obljubil zaščitnikom svojega reda posebno pomoč; zanašam se tudi na molitve, ki jih bodo pošiljali h Gospodu vsi njegovi sinovi in njegove hčere.

Pri takih mogočnih sredstvih in zaupajoč na zvesto in zložno delovanje vas vseh za blagor reda, štejem si v srečo, ako bom mogel veliko in uspešno sodelovati. Naj se to vresniči po pravičnih željah, ki jih je pravkar izrazil prečastiti pater generalj! Skleniti pa mi bodi dovoljeno z istimi besedami, ki jih je spregovoril prvi zaščitnik, kardinalj Hugolin. Sprejemši to službo v navzočnosti sv. Frančiška, je rekel: »Jaz Vam darujem samega sebe, pripravljen, mojo pomoč in svet in zaščitništvo o-

bračati po vaši volji; hočem pa, da se me spominjate z avoljo Boga v svojih molitvah.«

Po teh tako ljubeznivih besedah je kardinalj redovnike blagoslovil in odšel v zakristijo. Tam so se mu poklonile tudi, prej v cerkvi pričujoče, redovnice. — db.

Papeško pismo,

važno za voditelje in ude tretjega reda sv. Frančiška.

Lani na praznik Marijinega rojstva je minulo dve leti, kar je rajni papež Pij X., ud tretjega reda celih štiriinštirideset let, izdal za tretji red silno imenitno pismo. »Cvetje« je je prineslo v 29. tečaja 11. zvezku v slovenskem prevodu. Razni slovenski listi so hvalili sv. očeta Pija Y. po njegovi smerti in naštevati, kaj je vse storil za povzdigo verskega življenja, njegovega pisma o tretjem redu pa ni omenil nobeden. Ali Pij X. je bil v pobožnosti veči, kaker so ga opisali, storil je več, kaker so povedali. Kedor hoče pravično oceniti njegovo delo na verskem in družabnem polju, njegovega pisma o tretjem redu ne sme prezreti. Voditelji, ki hočejo prav voditi tretji red, morajo to pismo in njega določila natančno poznati in ravnati se po njih. In vsi tretjeredniki, ki želijo biti dobri in vestni, se morajo seznaniti s tem pismom in njegovimi predpisi, ker bi drugače kaj lahko zašli na napačno pot.

Vse to nas je nagnilo in tudi prisililo, da smo se odločili nekoliko bolj natančno razložiti to pismo Pija X. o tretjem redu. Predno pa začnemo z razlaganjem, se nam zdi primerno, opompiti pred vsem na veliko važnost tega pisma.

Papež sam povdarja, da gre za nekaj važnega: »Da vam torej v tako važni reči naše svete na znanje damo...« Pismo govori izključno o zadevah tretjega reda; in te reči se zdijo papežu tako važne, da je izdal o njih posebno pismo. Za kako malenkost tega ne bi bil storil, še manj bi jo bil imenoval sam »važno reč«, če ne bi bila v resnici taka.

Pismo je delo moža, ki je natančno poznal naturo, upravo, naloge, zgodovino in sedanje stanje tretjega reda. O vseh teh zadevah je bil dobro podučen, zato je tudi resnico naravnost

povedal v kratkih, priprostih besedah, brez olepševanja in brez visokoletskih izrazov. Pismo je bogato po vsebini, kratko po obsegu, nobena beseda ni odveč in vsaka je na pravem mestu. Vidi se, da išče edino le resnico, zato zasluži zaupanje v vsem, kar pove. Imenitno in važno je torej zavoljo svoje neomejene zanesljivosti.

Pismo obsega najvažnejša, poglobitna, temeljna načela v zadevah tretjega reda, posebno, kako naj se ta v življenje vpeljejo. Ne ozira se na posamezne kraje in razmere kake posamezne dežele, ampak je veljavno in obvezno za celi svet. Zato povdarja: »zaupamo pa, da si bodo tretjeredniki vsi, kar jih je po katoliškem svetu...« Imenitno in važno je torej to pismo, ker je veljavno za ves katoliški svet in v svojih zapovedih tako temeljito in splošno, da se morajo njegovim poveljem podrediti razmere in okoliščine vseh krajev.

Pismo je pisano z veliko ljubeznijo in očetovsko skrbjo za blager tretjega reda. Iz vsega odseva in vsaki stavek preveva spoštovanje do tretjega reda. Vse dobro mu želi z raznimi odredbami, ki služijo v njegovo korist, vse hudo odstranjuje od njega in ga skuša obvarovati pred nevarnostmi, ki mu pretijo. Pismo izraža to ljubezen s priprostimi besedami, pa odločno: »To smo povedali primerno dobrotnosti, s katero objemljemo tretji red.«

Posebna ljubezen se razodeva tudi v tem, da ne žuga z nobeno kaznijo, ampak očetovsko prijazno pravi: »Da se to zgodi, kaker želimo, vam... apostolski blagoslov z veliko ljubeznijo podelimo.«

Kako imenitno in važno je to pismo, je slednjič razvidno tudi iz tega, da je pismo papeževo, namestnika Kristusovega. Višjega od njega ni na svetu ne po dostojanstvu in časti, ne po vplivu in vgladu. Pisal je je ne ko zasebnik, ampak ko papež, oče, učenik, najvišji cerkveni poglavar in naslovil na najvišje od Cerkve postavljene poglavarje tretjega reda. Za vodilom in pismom Leona XIII. (*Misericors Dei Filius*) je to Pijevo pismo najbolj imenitna in važna listina, ki se tiče tretjega reda. Vredno je torej in naravnost naša dolžnost je, da je natanko raztolmačimo, in keder je bomo dobro razumeli, tudi do pičice izpolnjujemo zahteve, povelja in nasvete, ki jih obsega. Ni namreč dano iz drugega namena, ko zato, da se izpolnjujejo. Zdaj pa pogledajmo pismo samo.

(Dalje prih.)

Pomoč tretjega reda za našo domovino v vojnih časih.

Govoril p. Filip Benicij pri tretjerednem mesečnem shodu
v Mariboru, dne 8. decembra 1914.

Ljubi bratje in sestre! Ali smo sedaj v teh resnih časih, ko je vsepovsodi kervava vojska, na pravem mestu, da ne spremljamo svojih dragih, ki so odšli na bojno polje, temveč da stojimo tukaj na svetem kraju, poslušamo besedo božjo in potem pademo na kolena pred ljubega Jezusa v najsvetejšem zakramentu? Jaz mislim: da, prav gotovo smo na pravem mestu! Uprav kot kompanija viteškega sv. Frančiška se hočemo učiti v tej uri, kako hočemo sukati duhovno orožje, ki je trojno in se imenuje: 1. molitev, 2. zatajevanje in 3. ponižnost. In s tem duhovnim orožjem hočemo podpirati železno orožje naših verlih vojščakov na bojišču.

I. Orožje molitve.

Sv. Frančišek je bil junaške narave. Šel je v vojno za svoje rodno mesto Asizi proti Peružanom in bil je ujet ter je nekaj časa terpel v ujetništvu. Potem se je hotel pridružiti Walterju Brienskemu v njegovi vojski z nemškimi vitezi v Apuliji, a v Spoleti je zbolel in bil primoran verniti se. Veseli in ognjevit mladenci je postal zamišljen in spoznal je novo nalogo, katero mu je odkazal ljubi Bog: on je začel zbirati druge junake v moških in ženskih samostanih in tudi v posvetnih hišah. In ti se naj bojujejo z duhovnim orožjem, nekateri med svetom živenci celo z dvojnim, duhovnim in jeklenim orožjem, če to zahteva njihov poklic — mislim na vojake tretjerednike.

Že takrat so dobili ti duhovni vojščaki serafinskega sv. Frančiška takšen ugled, ker so znali sukati orožje molitve, da se jih je zbal tistodobni nemški cesar Friderik II., ki je z armado šel proti sv. očetu rimskemu papežu, in je neki rekel: »Ne bojim se skoro toliko sovražnih vojščakov, kaker pa tretjega reda.« Te velike množice, ki so z molitvijo in pobožnim življenjem izprosile milost in blagoslov božji njemu nasprotnim četam, so veljale cesarju kot velika moč.

K molitvi se obračamo tudi mi, ki smo zbrani na tem svetem kraju. — Iz daljave slišimo nemškega cesarja, ki kliče

svojim ljudstvom: »Pojdite v cerkve in molite, da izprosíte našemu orožju božji blagoslov!« — V naših časopisih smo brali, kako so udje naše cesarske hiše na Dunaju v cerkvi sv. Štefana molili z duhovščino in priprostim ljudstvom. — Povsodi vidimo genljivo sliko — tudi razglednice — ki nam kaže našega sivolasega vladarja, kako kleči in moli za domovino in vojake.

Uprav naš ljubljeni cesar so že od rojstva pod posebnim varstvom sv. Frančiška, katerega ime jim je bilo podeljeno pri sv. kerstu. In kolikorkrat se ozremo na podobo našega sv. očeta Frančiška, ne zabimo prositi ga sè vsem zaupanjem pomoči za našega cesarja, osobito v sedanjih težkih časih.

Če pogledamo tukaj v naši baziliki na oltar presv. Serca Jezusovega, se tudi nehote spomnimo na nepozabnega prestolonaslednika Franca Ferdinanda, ki je našel smert spričevavca v Sarajevu. Ko so namreč odpeli njegovo suknjo, kaj so videli? Na zlati verižici škapulirsko svetinjico, ki predstavlja na eni strani podobo presv. Serca Jezusovega, na drugi pa podobo Matere božje Marije. — Velik častivec presv. Serca Jezusovega je bil naš pokojni prestolonaslednik, ki je letos prav na praznik tega presvetega Serca prejel zadnjikrat sv. obhajilo. Ali ne smemo upati, da nedolžna kri blagega Franca Ferdinanda proti nebu vpije za pravično kazen, da kliče na pomoč za zmago in srečo naše domovine?

In naš sv. oče Frančišek, ljubljenec božjega Zveličarja, ali on ne bo prosil za svojega varovanca, našega cesarja? Saj bremo v življenju sv. Marjete Alakok, da je prosila božjega Zveličarja, naj ji da variha pri njeni veliki nalogi, razširiti pobožnost h Sercu Jezusovemu. In Gospod ji je rekel: Izvoli si Frančiška, ki je tako blizu mojemu sercu.

Tako smemo mi kot pervoredniki in vi kot tretjeredniki z največim zaupanjem gledati na našega sv. očeta Frančiška v tolikanj težki, da najtežji zadevi sedanje vojske.

II. Orožje zatajevanja.

Z molitvijo pa hočemo združiti tudi zatajevanje, da bo našla večje dopadenje pred božjim prestolom. Zatajevanje, premagovanje, žertev ali dar, to je naše drugo orožje.

Najtežje zatajevanje je gotovo ločitev od naših dragih. Ločiti smo se morali od očetov, mož, bratov, sorodnikov in

zaročencev. Neštevilno solz se prelije po vsem svetu za tiste, ki gredo proti topovom, puškam, bajonetom in bombam sovražnikovim — v strašno nevarnost, da bodo umerli na bojišču, ali pa za celo življenje pohabljeni siromaki. — O dragi moji! Posebno pa ve, drage matere, žene, sestre in neveste! Spomnite se na velikodušno makabejsko mater, o kateri nam poroča sv. pismo stare zaveze. Imela je sedem sinov, postavljeni so bili pred grozovitega kralja Antijoha, odločeni v grozno smert. Ona pa jih je sama navduševala, naj junaško vstrajajo v najhujših mukah in prelijejo serčno svojo kri za sveto dolžnost in zvestobo do Boga.

In prav tako sveta in pravična je tudi vojska naše domovine. Pokazati se mora svetu, da ne sme zavladati oblast zavratnih morivcev, kaker toži prerok Izaija: »Pravica je bila potlačena in pravičnost je bila daleč, ker resnica se je zgrudila na cesti« Iz. 59, 14. — Žertvujte svoje drage, ki jih tako visoko ceni naša domovina, kaker smo slišali nedavno iz ust nadvojvode Jožefa. Ko so ga v Budapešti pozdravljale zbrane čete z nepopisnim navdušenjem, jih ni imenoval svoje podložnike, temveč jih je nazival z lepim imenom »bratje«. Ko se jim je zahvalil, je namreč vskliknil: »Kot bratje podajmo se na bojišče, kot bratje se hočemo junaško boriti za očetnjavo in kot bratje ali zmagovavno verniti se, ali pa častno ostati na bojnem polju.«

Zares, spomnimo se viteškega sv. Frančiška, ki je tudi svoje drage junaško zapustil, ko se je odpravil v Perudžijo v vojno, in je vse imenoval svoje brate, ki se ž njim za pravico vojskujejo.

A še v drugem se moramo zatajevati in premagovati, dragi moji! Treba je privaditi se skromnemu, priprostemu življenju. — Sv. Frančišek se je iz ljubezni do Jezusa tako daleč premagoval, da niti svoje žeje ni ugasil popolnoma in si pritergoval požirek vode. Tega sicer nihče od nas ne zahteva; a vsekaker si moramo radi kaj pritergovati v jedi osobito pa v pijači. Serce me boli, če vidim ali slišim kako neketeri celo v tako žalostnih časih pijančujejo in zapravljajo ter ne pomislijo, koliko terpijo žeje in lakote vojniki, kako se trudijo noč in dan brez počitka. Njim na ljubo se hočemo odpovedati tudi dovoljenemu razveseljevanju, ter se zadovoljiti z najpotrebnišim. S tem se udeležimo Zveličarjevega blagrovanje, ki nas tako

spodbuja in junači: »Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi.« Mat. 5, 3.

Še ena beseda velja osobito ženam in dekletam tretjega reda. Prosim vas, bodite v svojem oblačilu priproste, poštene in sramežljive, kaker to predpisuje sv. vodilo. Nikar ne posnemajte nespodobnosti tistih, ki se košatijo kaker paganstvo med ženskim svetom, da je poštenega človeka sram, ko jih zagleda na cesti. Take hodijo. Tudi za take grehe pride huda šiba božja.

Zatajevanje, ki je združeno z varčnostjo je celo po duhu svetega očeta Frančiška, ki sam za se sploh denarja ni hoteli imeti. Od svojih tretjerednikov pa je zahteval, da ga vporabijo po božji volji. Ako bo vstalo ljudstvo zoper ljudstvo (Mat. 24, 7.), država zoper državo, takrat ne bodo izostale lakota, beda in razne velike grozote, in kako srečni smo, če smo varčevali v tolažbo lastne družine in v pomoč vbozim ob času hudih dni. — Kako lep zgled je dala dekliška družba v Solnogradu, ki je družba samih ubogih služkinj. Vender so petdeset kron med seboj nabrale za domovino. — To nas nehote spominja na dar uboge vdove v templju v Jeruzalemu (Mark. 12, 12.), za katerega je Zveličar obljubil posebno plačilo.

Že imamo ranjene vojake, morda jih bo prišlo še mnogo v naše bolnišnice. Koliko veselja jim pripravi tudi najmanjši dar. In ljubezen do bližnjega ima najlepšo priliko, da se lahko izkaže z darili in tudi na ta način pripelje duše k Zveličariju.

III. Orožje ponižnosti.

A pri vseh molitvah in pri vsem zatajevanju enega ne smemo pozabiti, in to eno in imenitno orožje, ki ga je sukal tudi sv. Frančišek, — ki daje vsem našim molitvam in žertvam še le pravo veljavo pred Bogom — to je orožje ponižnosti.

V ponižnosti moramo obžalovati svoje grehe iz ljubezni do Boga. In to obžalovanje iz ljubezni do Boga prav gorko položimo na serce našim vojščakom, ki gredo na boj. Naj tako kesanje obudijo vsaki dan, da bodo vsled tega spravljene se Vsegamogočnim. — Slavni nadvojvoda Karol, zmagovavec pri Aspernu leta 1809, je rekel svojemu mlademu stričniku Maksimilijanu Avstrijskemu: »Moj ljubi stričnik! Pred vsako bitko moramo obuditi popolno kesanje, ker ne vemo, ali ne bomo

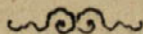
poklicani pred božji sodni stol.« — Ponižnost, ta je čednost, vsled ketere človek prav spozna svojo siroččino, pravi sv. Bernard.

Taka ponižnost reši tudi domovino. To vidimo v junaški deklici Ivani devici Orleanski navadno imenovani Žani d'Ark (Jeanne d'Arc), ki je ostala polna ponižnosti prav v duhu sv. Frančiška, tudi ko je leta 1429 pregnala sovražne Angleže iz domovine in peljala francoskega kralja Karola VII. v mesto Rens (Rheims), da je bil kronan. Tam je stala spredaj v prezbiteriju starodavne cerkve, na prostoru blizu kraljevskega prestola v rokih deržeč zastavo, občudovana in češčena od tisočere množice, ki je napolnjevala cerkev. Ko so jo po slavnosti pričakovali njeni priprosti sorodniki iz vasi Dom Remy, — bila je namreč kmetiška deklica — je bila do vseh prijazna in priserčna, kaker prej, ko je bila doma, in ni bila niti najmanj napuhnjena radi velike časti. — Zares, to je bila velika duša, ki je vsi domovini pridobila milost iz nebes, milost tistega, ki je izbral slabotne tega sveta, da ž njimi osramoti mogočnike (1. Kor. 1, 27.).

Sklep.

Kvišku torej, predragi bratje in sestre, kvišku serca k molitvi in zatajevanju, da rešimo domovino, a tudi kvišku v duhu prave ponižnosti! In tako se popolnoma zanesimo na Boga vsegamogočnega, da bomo vsi, ki smo zdaj polni skerbi in žalosti pred njegovim oltarjem kmalu zapeli slavnostni »Te-Deum« in ga v tej lepi baziliki hvalili za pomoč in usmiljenje, ki nam ga je skazal za časa velike nevarnosti in britkega boja. Amen.

(Rabil »Altöttinger Franziskus Blatt, 15. Jahrg. 1914 pag. 217«). —

Tretjeredni oltar na Kostanjevici.

Tretji red sv. Frančiška ima po frančiškanskih cerkvah menda povsod svoj poseben oltar, kjer se opravljajo redovne pobožnosti. Navadno je to oltar sv. očeta Frančiška.

Naša cerkvica na Kostanjevici pa prvotno ni bilo frančiškanska, temuč karmelitska. Zato prej ni imela takega oltarja.

Altar III. reda v frančiškanski cerkvi na Kostanjevici.

Ko so prišli frančiškani sem, so postavili na aljtar karmeljske Matere Božje pod njeno sliko primeroma majhino podobo sv. očeta Frančiška in pred kakimi 35 leti so se obok in stene kapelice, kjer stoji ta aljtar, poslikale s podobami sv. Frančiška, ko prejema rane in patronov III. reda sv. Ludvika in sv. Elizabete. Tako je veljal ta za aljtar III. reda. Ščasoma pa se je obudila želja, da bi imel sv. oče Frančišek svoj lastni aljtar in to naj bi bil aljtar sv. Križa, ki stoji v nasprotni kapelici.

Ta aljtar ima svojo posebno zgodovino. Pervotno je bil na tem mestu stranski vhod v cerkev, kaker je še videti na stari podobi, ki je bila pred nekaj leti natisnjena v »Cvetju«. Nekako v prvi polovici 18. stoletja pa so ondi postavili patri karmeliti aljtar sv. Jožefa. Ko so bili v začetku leta 1785 pregnani, je bil aljtar sv. Jožefa prodan. Čez nekaj let se je na njegovo mesto postavil lesen aljtar svetega Križa, ki se je pa pozneje vmeknil kamenitemu. Ta je bil kupljen v Benetkah in posvečen 26. julija 1844. Tedaj je moral biti zadosti čeden. Ali ker po večini kamen ni bil vglajen, se je v teku let nabralo na njen precej starine, tako da ga je bilo treba izročiti kamnoseku. To se je zgodilo lansko leto. Delo je prevzel goriški kipar Bitežnik, ki je je tudi v splošno zadovoljnost zveršil; zdaj je aljtar v resnici prav lep. Kamen je po večini svitloerjavkaste barve, le okrogla stebra sta sivkasto bela, mala nastavka nad njima pa popolnoma bela; prečnik nad njima je pa čudovito lepo pisan, kar pred popravo ni bilo videti. V plošnate stebre, ki so bolj v ozadju, so se vstavili na novo primerni pisani vložki, ki se kaj lepo podajo in aljtar prav poživljajo, da tako zdaj tudi bolj odgovarja karmeljskemu, ki mu je nasproti.

V trikotu na verhu je bila iz kamena izsekana podoba Boga Očeta, ki bi jo pa bilo treba prav do cela popraviti, da bi se bila mogla hraniti. Na nje mestu je zdaj na pozlačenem polju naslikan gerb našega reda, nekoliko spodaj v obeh stranskih trikotih nad aljtarno sliko pa vidite na eni strani lilijo, na drugi rožo vertnico. Pozlačeno ozadje se tudi tu prav dobro poda, kaker ste lilija in vertnica primeren okrasek za oltar sv. Frančiška, ki se je tako visoko povzdignil v obeh čednostih, ki jih te dve cvetlici pomenjate: v čistosti serca, in v goreči ljubezni do Boga. Tudi angeljska glavičica v sredi nad podobo je nova izdolbena iz belega marmorja; ravno tako lični križ verhu aljtarja. Sprednja stran aljtarne mize (menze) pa je ostala, ker je

dovolj lepa, nespremenjena, le da so jo nekoliko zmili in sčistili. Oskerbeli so se tudi taki aljtarji pertovi, ki ne zagrinjajo, kar je lepo videti, in ob enem natančno odgovarjajo cerkvenim predpisom. Ker se za nje potrebuje menj blaga, se zato lahko kupi boljše in lepše, kar je primerniše, kakor če se lepo lice menze zakrije z malo vredno robo.

Tudi okno nad aljtarjem je dobilo nove šipe. Skozi prejšnje se je videla mreža, ki je seveda potrebna, ali lepoti ne na korist. Nove šipe so sicer brezbarvne, da gre svetloba dobro skozi, mreža se pa vendar ne vidi.

Slikarija v kapelici se je nekoliko osvežila, da ima prenovljeni, nekako praznični aljtar kolikor toliko čedne stene okoli sebe.

Kaj pa aljtarna slika? V Rimu neradi dovolijo, da bi se spremenila naslovna ali titularna podoba. Podoba Križanega je imela torej ostati v aljtarju — pa kako postaviti zraven sv. Frančiška? Svetoval se nam je posnetek znane podobe Muriljeve*), ki na njej Kristus s križa dolu objema sv. Frančiška, in ko so se zato izrekle tudi višje oblasti, se je oskerbel tak posnetek, ki ga je prav čedno naslikal lepo napredujoči goriški slikar Klemen Delneri.

Tu vidimo našega svetega očeta Frančiška, stoječega pod križem. Z rokami objema Zveličarja, z desno nogo stoji na krogli, ki pomeni svet, oči njegove zro polne ljubezni v Križanega, ki ima desnico s križa sneto in objema ž njo našega sv. očeta.

Ali se je morda res kedaj zgodilo, da je oživela podoba križanega Jezusa in se sklonila k našemu svetniku, ali pa je morda Kristus stopil z nebes dolu ter pokazal sv. Frančišku z objemom svojo veliko ljubezen do njega? Pervo kakor drugo bi bilo mogoče po prav posebni milosti božji, ki je bil ž njo sv. Frančišek večkrat odlikovan. Ali zgodovina molči o tem čudežu, le Muriljeva podoba nam ga tako živo kaže, da si ne moremo drugače misliti, kakor da res mora nekaj na tem biti. Da je, o tem se bomo prepričali, če se nekoliko zatopimo v našo podobo in si ob enem stavimo pred oči življenje našega očeta ter njegovo razmerje do Križanega.

* Po špansko se piše Murillo, kar se izgovarja Muriljo; po naše bi mu rekli Murilj. On je bil eden največjih slikarjev vseh časov rojen v Seviji na Španskem konec leta 1617, vmerl je ravno tam 3. aprila 1682.

Križani in Frančišek, kako lepo sorodstvo mej obema, kakor občudovanja vredna podobnost! Kristus je prišel na ta svet, ne da bi ga užival, temuč da bi ga pridobil za Boga, da bi vstanovil na zemlji svoje kraljestvo, ki ni od tega sveta, kakor je sam slovesno izpovedal pred Poncijem Pilatom.

In naš sveti oče Frančišek? Vstal je in šel za svojim Zveličarjem, prezirajoč vse, kar je posvetnega, vse, kar je minljivega. Le pogledajte ga na podobi, tako stoji z desno nogo na krogli sveta; ž njó ga je tako rekoč poln odločnosti sunil od sebe. Zato se širi v ozadju nad mestom tema: Frančišek namreč ni imel več oči za goljufivo in minljivo posvetno svitlobo, temuč je gledal le navzgor; zato se sveti njegovo obličje v blišču Križanega.

S prav posebno ljubeznijo je pa tudi naš Zveličar svetega Frančiška ljubil. In slikar, ki nam je hotel pred oči postaviti to posebno ljubezen Frančiškovo do Kristusa in Kristusovo do svetega Frančiška, je naslikal oba, v čudovitem objemanju. Ta objem je namreč unanje znamenje goreče notranje ljubezni. Zato ni na mestu ugovor, da ta naša podoba nima zgodovinske podlage, ker se to, kar predstavlja, nikedar ni zgodilo. Nasprotno je res: terdno zgodovinsko podlago ima, zakaj prav dobro nam kaže resnično življenje sv. Frančiška, ki je sunil z nogo od sebe svet in z obema rokama se oklenil Kristusa križanega; lepo nam kaže tudi ljubezen Kristusovo, ki s križa s tako gorkim pogledom svojega ljubljenca gleda in z desnico k sebi pritiska.

Evangeljska knjiga, ki jo deržita odprto dva angelja, se tudi izvrstno prilega podobi, zakaj sv. Frančišek je bil v resnici in skozi in skozi evangelijski mož.

Pod sliko sv. Frančiška, hitro nad menzo, stoji manjša podoba sv. Jožefa, ki je bila že preje na tem mestu. Prav bo, da ostane tudi nadalje v spomin, da je bil tu prvotno aljtar sv. Jožefa. Pobožni verni to podobo zelo časte in ne smemo prezreti, da je tudi prav lepo, umetno delo.

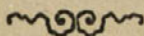
Stroške prenovljenja tega aljtarja je poravnala tukajšna skupščina tretjega reda, za kar ji bodi na tem mestu javno izrečena priserčna zahvala. Prav posebna hvala tudi zlasti sedanjí prednjici gospej Terdanovi, ki je z veliko gorečnostjo nabirala darove v ta namen. Bog poverni pa tudi vsem, ki so pridno

zbirali že prej skozi več let, tako, da je bilo mogoče to delo ne le zveršiti, temuč tudi plačati!

Mimogrede bodi o naši skupščini omenjeno, da se je po prizadevanju g. prednjice in odbora ter marljivih tretjerednic v sedanji vojni sili črez 50 slovenskih vojakov obleklo z gorko zimsko obleko in se jim še marisikaj družega oskerbelo ter da se pridno skerbi za bolne in uboge tretjerednike.

Le to še: 12. oktobra 1914 nas je zapustil preč. p. Aljfonz Furlan, ki je vodil tukajšno skupščino komaj dobro leto, pa je v tem kratkem času veliko dosegel, za kar mu bodi v imenu odbora izrečena priserčna zahvala! Njegova služba je bila nato izročena pišavcu teh verstic, ki se vsem ljubim tretjerednikom priporoča v molitev, da bi mogel s pomočjo božjo dobroc veršiti svojo nalogo.

P. V. K.

Bog in vojska in mir.

Huda šiba božja tepe svet že pol leta. Ali ne celo brez dobrega nasledka. Predramila je mnogo ljudstva, ki je v svojih grehah mirno spalo. Mnogi so se zavedeli, začeli misliti na Boga, na svoje duše. Moliti so začeli mladeniči in možje, ki so bili na to že delj časa pozabili; začeli so iskati odpuščenja svojih grehov in milosti in pomoči božje v svetih zakramentih tudi taki ljudje, ki morda leta in leta niso več pogledali v nobeno cerkev. Veseliti nas mora to in po pravici smemo upati, da je marisketeri, ki je padel na bojnem polju, že tudi zveličal svojo dušico, ki bi jo bil drugači morda pogubil, ker bi bil nadalje mirno živel v svoji brezbriznosti in svojih grehah. To so toraj dobri nasledki grozne vojske.

Ali žal, da ne manjka tudi ljudi, ki se vdajajo drugim, celo nasprotnim mislim in čutom. Kaker je že v starem zakonu po spričevanju sv. Pisma »neumnež rekel v svojem sercu: »Ni Boga!«, tako mislijo in govore dandanašnji semtertja: »Kako bi mogel vsegamogočen, moder in pravičen Bog pripuščati, da se kaj takega godi na vbogi naši zemlji? Kako bi mogel merzlo in mirno gledati, ko vstaja narod zoper narod, država zoper državo, ko preliwa kri na milijone mladih, krepkih, zdravih mož in doma jim jokajo v britki žalosti vboge žene in matere in se-

stre in neveste in nedolžne zapuščene sirote? Kako bi mogel Bog terpeti, da se mendra zemlja in pokončava hrana ljudem in živini, da se podirajo in požigajo mesta in vasi in v njih ne le vboge slamnate koče, ne le bogati gradovi in krasne palače, tudi Njemu, Bogu samemu, posvečane hiše, tako ponižne vaše cerkvice, kakor veličastne katedrale po velikih mestih, staroslavne vmétniške zgradbe, kjer se je morda že mnoga stoletja oznanjala Njegova beseda, Njemu pela čast in slava, kjer so se toliko let k Njemu povzdigovala vdana serca v goreči pobožnosti? Kako bi mogel gledati Bog ljubezni svoje katoliške duhovnike, svoje katoliške redovnike, ki bi imeli ljubezen pridigati, ljubezni zgled dajati svetu, pa si stoje nasproti z orožjem v roki, tu ko Nemci, tam ko Francozi, kako bi mogel puščati sinove istega katoliškega naroda, da se radi ali neradi bijejo in koljejo mej sabo, to ko naši in nemški, tam ko ruski Poljaki?

Kaj, kaj naj odgovorimo, dragi bravci, na tako zbegano govorjenje? Kako naj tolažimo in preverimo poterte, obupa-joče duše, ko se jim maje stara terdna vera, ko jim gine ž njo upanje in vgaša ljubezen?

Prijterditi jim moramo, kaj ne, da so žalostne, silno žalostne reči, ki se godijo pred našimi očmi na svetu. Ali pametnemu človeku venderle gotovo ne morejo in ne smejo jemati vere v pravičnega Boga, ne upanja nanj, ne ljubezni do Njega. Res je, smert čaka na bojnem polju toliko mladih, močnih in zdravih ljudi. Obžalujemo to po pravici. Ali vmreti moramo prej ali po-
tlej vsi. Bog nas ni tako vstvaril, da bi mogli ostati večno na tem svojem začasnem mestu; drugega iščemo. Le pomislimo malo! Nič na tem svetu ni zaradi samega sebe; vse ima služiti kake-mu višjemu namenu; zemlja in voda rastlinam, oboje živalim in vse vkup človeštvu. Človeštvo pa nima na zemlji ničesar višjega, čemur bi imelo služiti. Ima torej više svoj namen, in ta ne more biti drugi kaker Bog. Posamezni človek pa je ud ali del človeštva, ima torej svoj namen v Bogu in Bog ga pokliče, keder on sam hoče. Več ljudi tudi v mirnih časih vmerje mladih kaker starih, in sv. Pismo blagruje pravičnega, ki mlad doseže svoj cilj: »V kratkem končan je izpolnil mnoge čase; do-padljiva namreč je bila Bogu njegova duša, zato ga je hitel izpeljati iz srede krivic« (Sap. 4., 13. in 14.)

Ali je Bog s tem kaj hudega storil pravičnemu? Ne, temuč nasproti, nekaj jako dobrega. Kedo bi terdil, da je škoda za ne-

»dolžne otročiče, ki jih je dal Herod pomoriti zaradi Jezusa? Ali da je škoda za sv. Antona Padovanskega, ali sv. Alojzija, za sv. Nežo ali sv. Elizabeto Ogersko in druge svetnike, ki so mladi vmerli? In če so sveti spričevavci sami radi iskali smert za Kristusa, ali bomo rekli, da je bila njih smert kaj hudega? Gotovo ne; saj so bili prepričani, da je »dragocena v očeh Gospodovih smert njegovih svetnikov« (Ps. 115, 15.)

Ali pa ni tudi smert na bojnem polju dragocena in častiljiva pred Bogom in pred ljudmi? Že paganski rimski pesnik poje: »Dulce et decorum est pro patria mori«, t. j. »sladko in prekrasno je za domovino vmreti«. Spričevavec (marternik), ki vmerje za svojo vero, vmerje iz ljubezni do Boga; vojak, ki vmerje za svojo domovino v pravični vojski, vmerje iz ljubezni do bližnjega. Ljubezen do bližnjega pa nam je naš Gospod enako zapovedal, kaker ljubezen do Boga samega. Kedor radovoljno žrtvuje svoje življenje za svojo domovino, za svoj narod, za svojega cesarja, se sme torej na stran staviti spričevavcu, ki je daroval svoje življenje za svojo vero, za svojega Boga. In naši vojaki gredo radovoljno in pogumno v boj; in če jih prav zadene orožje smerti, je ta smert hitra in lahka; mirno obleže, terpljenja jim ni poznati v obličju. Hujše je seveda ako vojaka bajonet prebode in razmesari, ali strel razterga, ne da bi bil na mah mertev. Mnogi morajo dolgo in hudo terpeti, ali, kaker piše sv. Pavelj Rimljanom (8, 18): »ni enake cene terpljenje tega časa v primeri s prihodnjo slavo, ki se bo razodela« v zveličanih. To se pravi, proti velikosti nebeške slave je terpljenje tega sveta nekaj majhinega; velikost tega terpljenja se ne da primerjati z velikostjo nebeškega veselja, ki nam je zanje namenjeno. Res čudovito je, koliko vrednost ima terpljenje pri Bogu. Le pomislimo, koliko so po božji volji terpeli svetniki, koliko je terpel Kristus sam! In se svojim terpljenjem je svet odrešil.

Pa kako bi se mogel Bog veseliti terpljenja? zlasti tako groznega, kaker ga prizadeva sedanja vojska? Tak Bog pač ne bi bil tisti nebeški Oče, ki je rekel Kristus, »da dela, da njegovo sonce vshaja nad dobre in slabe in dež gre nad pravične in krivične« (Mat. 5, 45.). Kaj naj porečemo na to? — Gotovo! dobri Bog se ne veseli hudega in ni kriv hudega. Hudega more biti krivo le to, kar je samo hudo ali hudobno, dobremu Bogu nasprotno.

Ali zakaj pa dovoli Bog, da mu more biti kaj nasprotno? Čudno se vam bo zdelo, dragi bravci, ako pravimo, da le iz ljubezni in dobrote; in vender je tako. Bog je hotel svojim najvišjim stvarjem, angeljem in ljudem, dati prosto voljo, gotovo zato, da bi si mogli pridobiti ž njo zasluženje. Kedor nima proste volje, kedor bi delal le, kaker bi ga tuja sila vlekla, rinila ali gonila, ta ne bi mogel storiti nič kazni, pa tudi nič plačila vrednega; on bi bil kaker mrtvo orodje, nezmožno ljubezni, nezmožno sovraštva. Angelji so se imeli prosto odločiti, ali za Boga, ali proti Njemu; mnogi so se odločili zanj in so ostali angelji za vselej; mnogi so se odločili proti Njemu in postali so hudiči tudi za vselej.

S človekom je bilo drugači. Izvirni greh je prešel sicer na ves rod, vender Bog ni hotel zaradi njega pogubiti človeštva, ker ga je ljubil z večno ljubeznijo ter sam hotel človek postati, da ga reši prvega padca in da mu pokaže in pove, kako ima živeti, kako ljubiti Boga, kako bližnjega, celo svoje sovražnike. In prosto voljo mu je ohranil, da se more vsaki posamezni odločiti, ali za dobro, ali za hudo, v večji ali manjši meri. Mnogo dobrega more torej storiti človek iz ljubezni do Boga in do bližnjega; ali tudi mnogo, premnogo hudega, ako od Boga odpade in bližnjega ne ljubi. Kristijanu, ki vse to prav premisli, tudi grozovitosti sedanje vojske ne bodo jemale vere, ne poridale upanja, ne ovirale ljubezni. Bog ni kriv teh grozovitosti; krivi so jih ljudje, ki ne živijo, kaker Bog zapoveduje; kriva jih je nevera, ki se je razpasla po svetu in vkoreninila globoko zlasti po Francoskem, mej gospodo, višjo in nižjo, pa tudi po drugih mnogih deželah. Od tod, iz nevere, izvira po besedah sv. očeta Benedikta XV. v prvi (veliki) okrožnici »pomanjkanje blagovoljne ljubezni v občevanju ljudi mej seboj, zaničevanje oblasti, nepravičen boj stanov in razredov, hlepeče poželenje pospremenljivih in kerhkih dobrotah, kaker ne bi bilo drugih in sicer dosti boljših, ki se ponujajo človeku, da bi jih pridobil.«

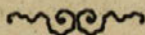
Kjer je kerščanstvo odpravljeno, Bog odstavljen, tam se nikaker ni čuditi, če ni ljubezni do bližnjega, naj se še tolikanj kriči o slobodi, o enakosti in bratovstvu; ni se čuditi, če se ne spoštuje postavna oblast, če se moré, koljejo in pobijajo kralji in kraljice, ne le kateri so že, temuč tudi tisti, ki bi imeli šele biti; ni se čuditi, če se mašniki in redovniki podé iz domovine in vender kličejo na vojsko in pošiljajo v boj z morilnim orožjem.

v rokah. To poslednje sicer ni vzrok vojske, ali prav gotovo je znamenje nje divje grozovitosti. Duhovnik gre po pravici na vojsko bolnikom, ranjencem in vmirajočim v duhovno in če treba tudi telesno pomoč, ne pa streljat sovražnika.

Vender sodimo francosko duhovščino milo; mnogi so šli gotovo s pervim, pravim namenom na bojno polje, pa ker jim je bilo drugači nemogoče, s puško na rami. Mnogi morda tudi niso bili jasno prepričani, da njih vojska ni pravična.

Popolnoma gotovo pa je, kaker smo rekli, da se zaradi kervoločnosti te vojske nimamo jeziti nad Bogom, temuč nad ljudmi, nad naših sovražnikov nenasitnim pohlepom po svetu, po bogastvu, po maščevanju. Proti temu prosimo Boga pomoči, kaker tako silno želi in priporoča sv. oče papež; in Bog, ki nas zaradi naših grehov tepe s to ostro šibo, je mogočen zadosti, da stere naklepe, ki se kujejo v naše končanje, v naše vničenje.

Stanovitni mir pa bomo imeli le, če se svet verne k Kristusu in njegovemu evangeliju, evangeliju ljubezni do oseb in stanov in narodov. To spoznanje se nadejamo, da bo po tako grozni vojski čedalje jasniše, čedalje bolj splošno. In ker nočemo obupati nad napredkom človeštva na potu resnice in pravice, pričakujemo za trdno, da pride čas, ko bo na zemlji en sam ovčnjak in en pastir, ki bo vodil vso čredo na dobro pašo prave vere, trdnega upanja in splošne ljubezni. Ali stanovitno in do konca ne bo tako. Kristus nam drugači napoveduje. Na tem svetu nimajo biti nebesa. Trudimo se, da jih zaslužimo na onem, kjer jih že toliko svetnikov vživa v večnem miru. Trudimo se pa tudi, da bo že tu mir Gospodov vedno z nami!

Vizitacije iz ljubljanske skupščine v letošnjem letu.

Oktobra meseca sem večini voditeljev poslal polo za letno sporočilo in prosil, naj naznanijo čas vizitacije v letošnjem letu. Dvanaest se jih je oglasilo, deseterim nisem pole poslal, ker smo za vizitacijo že domenjeni, tretjina je pa na dopis kaker preje dvakrat, tako tudi sedaj molčala in letnega poročila ni poslala,

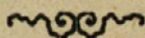
vse seveda tretjemu redu v škodo. Na želje onih gospodov voditeljev, ki so poslali odgovor in na one, ki so svoje mnenje že prej ali pozneje izrazili, sem se pri razdelitvi časa za vizitacijo po mogočnosti oziral; za druge sem pa po svoji previdnosti izbral čas, ki se mi je zdel za nje najbolj prikladen. Razdelil sem vizitacije za skupščine, ki spadajo k Ljubljani po sledečem redu:

Meseca prosinca dne 17. Šent Jurij pri Šmariji, 24. Nova Štifta pri Ribnici. Tu se ustanovi nova glavna samostanska skupščina, h kateri imajo spadati nadalje vse krajevne skupščine ribniškega in kočevskega dekanata. Gospodje voditelji teh dveh dekanatov naj se oglašajo za letno vizitacijo nadalje pri predstojniku pri Novi Štifi. — Meseca sečna: 7. Verhnika, 8. Hotederšica, 14. Postojna. — Meseca sušca: 2—4. Maribor, 21. Nadanje selo. — V malem travnu: 18. Zatičina, 25. Stari terg pri Ložu. — Majnika: 2. Kranj, 16. Cirknica, 24. Studeno. — Rožnika: 6. Ternovo pri Ilirski Bistrici, 10. Černi verh nad Idrijo, 20. Idrija, 27. Šent-Vid nad Ljubljano. — Malega serpana: 4. Žalina, 18. Ig, 25. Ježica. — Vel. serpana: 22. Slavina, 29. Polšnik. — Kimavca: 19. Sv. Trojica nad Cirknico (zjutraj), Babinopolje (popoldne). Listopada: 7. Vače, 21. Štanga. — Grudna: 19. Vipava.

Skupščine na Dobrovi, v Horjulju, v Podlipi in v Polhovem gradcu pripadajo nadalje h glavni skupščini na Viču. Zato naj se gospodje voditelji tam oglasijo za vizitacijo.

Prej imenovanih skupščin voditelji naj se blagovolijo pravočasno zglasiti, če je kaka sprememba potrebna in če vizitacijo želijo. Ni namreč vizitator dolžan prositi, da bi smel priti, ampak voditeljeva dolžnost je prositi, naj pride. Vodilo zahteva vsakoletno vizitacijo in dekret, s katerim se voditelju izroča vodstvo tretjega reda, to izrečno povdarja

P. S. Z.

Iz mariborske skupščine tretjega reda sv. Frančiška.

Svete duhovne vaje bodo za ude tretjega reda sv. Frančiška v mariborski baziliki, ako ne pride vmes kak nepri-

čakovan zadržek, od ponedeljka dne 1. marcija 1915 popoldne ob treh, do petka dne 5. marcija dopoldne ob devetih. Sè vsem bode 16 premišljevanj, 8 nemških in 8 slovenskih. Vdeležiti se jih sme vsaki, če tudi ni v tretjem redu sv. Frančiška.

Mesečni shodi ali nauki za tretji red leta 1915: 1. na praznik svetih treh kraljev, dne 6. januarja. 2. na svečnico, dne 2. februarja. 3. na praznik sv. Jožefa, dne 19. marcija. 4. na velikonočni ponedeljek, dne 5. aprila. 5. na praznik vnebohoda našega Gospoda Jezusa Kristusa, dne 13. majnika. 6. na praznik svetih apostolov Petra in Pavla, dne 29. junija. 7. na škapulirsko nedeljo, dne 18. julija. 8. na praznik vnebovzetja blažene Device Marije, dne 15. avgusta. 9. na praznik rojstva blažene Device Marije, dne 8. septembra. 10. dne 3. oktobra to je prvo nedeljo v mescu. 11. v nedeljo po spominu vernih duš v vicah, dne 7. novembra in 12. na praznik brezmadežnega spočetja blažene Device Marije. — Vsakokrat je nauk ob polu treh popoldne.

Vesoljna odveza se deli, ako je nedelja ali praznik zjutraj ob polu šestih, popoldne po kerščanskem nauku (oziroma pridigi) in zvečer po nemški pridigi. Ako je pa delavnik, takrat pa zjutraj ob polu šestih in zvečer pri nemških večernicah.

O stanju in delovanju leta 1914.

Kaker prejšnja leta, tako je bil tudi leta 1914 slovesen sprejem novih udov in obljub le trikrat: 1. januarija, 19. marcija in 29. junija. Razun teh dni so se novi udje le izjemoma in iz tehtnih vzrokov sprejemali. Na novo sprejetih je bilo 69, mej temi 9 moških.

Od 14. marcija 1914 zvečer do 18. marcija dopoldne so bile svete duhovne vaje za ude tretjega reda. Bilo je 8 nemških premišljevanj, katera je imel preč. p. Albin Fetzl, kapucin in ravnatelj tretjega reda v Lipnici, in 8 slovenskih, katera je imel preč. p. Salvator Zobec, ravnatelj tretjega reda v Ljubljani in komisar preč. p. provincijala v zadevi tretjega reda za celo slovensko provincijo sv. Križa. Pater komisar je pri tej priliki opravil tudi vizitacijo mariborske skupščine.

Dne 25. marcija je bila volitev predstojništva. Predstojnik in predstojnica sta bila izvoljena po tajnem glasanju po listih, namestnik in namestnica, svetovavci in svetovavke pa brez listkov, torej po vskliku. Pomočnice je imeno-

val pater ravnatelj. Protokol o volitvah so podpisali ravnatelj, predstojnik in predstojnica, namestnik in namestnica. — Imena celega predstojništva in delokrog svetovavcev, svetovavk in pomočnic, — po okrajih in skupinah, vse to je natančno popisano na oznanilni tabli ob kapelici sv. Frančiška.

Dne 12. junija je bilo petdeset let, kar je bil tukaj prvi ud v tretji red sprejet — torej začetek mariborske skupščine. Ob tej priliki je bila ob petih zjutraj na altarcu sv. Frančiška tiha sv. maša za vse žive in pokojne ude tretjega reda mariborske skupščine in njenih podružnic. udje so prišli k sv. maši z redovnimi znaki in sprejeli svete zakramente.

Do letos smo imeli v naši baziliki vsaki mesec eden in isti dan redovni mesečni shod ob polu treh popoldne v slovenskem jeziku, ob šestih zvečer pa v nemškem jeziku, vselej v nedeljo ali zapovedan praznik. Po nasvetu preč. p. komisarija vizitatorja imajo Slovenci svoje mesečne shode, kaker do sedaj, ob določenih dneh ob polu treh pop., za Nemce pa je začel dne 12. junija 1914 nauk v kapeli sv. Frančiška, vedno kak delaven dan, eno uro pred nemškimi večernicami (litanije in blagoslov). Vstop imajo samo udje tretjega reda in pa od njih povabljeni aspiranti. Meseca aprila in majnika je p. ravnatelj kaker za poskušnjo sklical nemške tretjerednike h izrednim shodom v kapelo sv. Frančiška, jim povedal, kaj se namerjava in vprašal, ali so za to ali ne. Z veseljem so predlog sprejeli. Čutili se bodo kot eno serafinsko družino, spoznavali se bodo kot brate in sestre, mej tem ko so v cerkvi bili med več sto poslušavci raztreseni in se niti prav poznali niso. Tudi za voditelja III. reda je lažje govoriti v kapeli samim udom, kaker pa v cerkvi podučevati o dolžnostih tretjega reda, ko ima zavest, da je mej več sto poslušavci le malo število udov tretjega reda. — K prvemu posvetovanju je prišlo 25 udov, h drugemu 39. Sedaj je priglašanih 70 Nemcev za mesečne shode. Imamo za nje poseben zapisnik — po listkih (Zettelkatalog) in se vsi udje po shodu imenomoma kličejo in se zaznamenuje, so li pričujoči ali ne. Potem pa gredo v cerkev, kjer so vsaki večer nemške litanije z blagoslovom. — Posebnega predstojništva za Nemce do sedaj še nismo postavili, ker je celo dosedanje predstojništvo zmožno nemškega in slovenskega jezika, in v mestu bivajoči prihajajo tudi k nemškim shodom.

Ker je ravnatelj mariborske skupščine ob enem tudi vizitator za mnogobrojne podružnice, ne more, kaker bi rad, vsaki mesec predstojništva h sejam sklicati. Seje predstojništva so bile 15. marcija, pri kateri smo pozdravili preč. p. vizitatorja in vodjo sv. duhovnih vaj, 25. marcija (volitev predstojništva), 28. junija, 2. avgusta in 27. decembra.

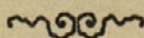
Iz ravno tistega vzroka — vizitacije podružnic — je bil tudi redni poduk novincev nemogoč. Neketerikrat so bili novinci po mesečnem shodu v cerkvi, poklicani v kapelo sv. Frančiška, da se jim je vodilo razlagalo, neketerikrat je bil mesečni nauk v cerkvi ob enem tudi nauk za novince. — Pri sestanku patrovo voditeljev tretjega reda naše provincije v Ljubljani dne 29. julija 1914 so bili storjeni in od preč. p. provincijalja poterjeni praktični sklepi, tudi glede zborovanj predstojništva in poduka novincev. Veljajo nam kot ideali, po katerih hočemo stremiti, če tudi vsega ne moremo doseči, tudi pri najboljši volji ne.

Na novo so bile kanonično ustanovljene podružnice tretjega reda v sledečih župnijah (števil. 1—20 glej »Cvetje« XXXI. 1. 1914, stran 61): 21. Kamnica, dne 8. II. 1914. 22. Št. Janž na Dravskem polju, dne 11. III. 1914. 23. Sv. Margareta ob Pesnici, dne 22. III. 1914. 24. Remšnik, dne 26. IV. 1914. 25. Sv. Barbara pri Vurbergu, dne 3. V. 1914. 26. Sv. Peter pri Mariboru, dne 14. VI. 1914. 27. Sv. Martin pri Vurbergu, dne 26. VII. 1914. 28. Sv. Lovrenc na Dravskem polju, dne 18. X. 1914.

Podružnice, ki še niso kanonično ustanovljene, s pooblaščenim dušnim pastirjem so do sedaj organizirane: 1. Sv. Ožbalt ob Dravi, dne 8. VII. 1909. 2. Majšberg, dne 19. VI. 1910. 3. Cirkovce, dne 19. XI. 1911. 4. Sv. Venčels, dne 26. XI. 1911.

Podružnice, ki se na organizacijo in kanonično ustanovitev pripravljajo so v sledečih župnijah: 1. Središče. 2. Ormož. 3. Hoče. 4. Lembah. 5. Ruše. 6. Zg. Sv. Kungota. 7. Sv. Jakob v Slovenskih goricah. 8. Sp. Sv. Kungota. 9. Terbonje. 10. Sv. Boljfenk pri Središču. 11. Sv. Lenart pri Velikinedelji. -- Zadnji dve podružnici ste bile ustanovljene od svetotrojiške skupščine, pa ste se letos na lastno željo in z dovoljenjem svetotrojiške skupščine pridružili mariborski skupščini zarad ugodniše železniške zveze.

Razun mesečnih shodov v domači baziliki in v kapeli sv. Frančiška (za Nemce) so bili shodi in vizitacije tretjega reda v sledečih župnijah: 1. Kamnica, dne 11. januarija. 2. Kamnica dne 8. februarija. 3. Št. Janž na Dravskem polju, dne 11. marcija (kanonična ustanovitev). 4. Št. Janž na Dr. p., dne 12. marcija (mesečni shod). 5. Sv. Marjeta ob Pesnici, dne 22. marcija. 6. Zavod č. č. šolskih sester v Mariboru. 7. Studenice, dne 19. aprilja. 8. Velikanedelja, dne 22. aprilja. 9. Ormož, dne 23. aprilja. 10. Remšnik, dne 26. aprilja. 11. Sv. Barbara pri Vurbergu, dne 3. majnika. 12. Puščava, dne 10. majnika. 13. Črešnjevec, dne 17. majnika. 14. Ljutómer, dne 24. majnika. 15. Središče, dne 31. majnika. 16. Sv. Miklavž pri Ormožu, dne 1. junija. 17. Hoče, dne 7. junija. 18. Slivnica pri Mariboru, dne 11. junija. 19. Sv. Peter pri Mariboru, dne 14. junija. 20. Sv. Ožbalt, dne 21. junija. 21. Vuzenica, dne 5. julija. 22. Sv. Križ nad Mariborom, dne 12. julija. 23. Sv. Martin pri Vurbergu, dne 26. julija. 24. Sp. Sv. Kungota, dne 23. avgusta. 25. Svečina, dne 20. septembra. 26. Ribnica (štaj.), dne 27. septembra. 27. Slovenska Bistrica, dne 11. oktobra. 28. Sv. Lovrenc na Dravskem polju, dne 18. oktobra. 29. Sv. Boljfenk pri Središču, dne 25. oktobra. 30. Svetinje, dne 1. novembra. 31. Sv. Lenart pri Veliki nedelji, dne 8. novembra. 32. Jarenina, dne 15. novembra. 33. Laporje, dne 22. novembra. 34. Tinje, dne 25. novembra. 35. Ruše, dne 6. decembra (P. Emerik). 36. Selnica, dne 13. decembra. 37. Sv. Ilj v Slovenskih goricah, dne 20. decembra. (Konec prih.).

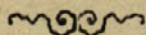

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine g o r i š k e: Katarina (Terezija) Tavčar iz Cerknega, Neža (Elizabeta) Smrekar, Ana (Elizabeta) Podgornik, Katarina (Marija) Štrukelj, Lucija (Marija) Jakopič, Jožefa (Elizabeta) Lukančič, Terezija (Franč. Seraf.) Štrukelj, Cecilija (Terezija) Kovačič, Rozalija Cotič, umerla v Aleksandriji; s v e t o g o r s k e: Janez Lapajne (br. Frančišek) iz Tribuše † 17. nov. 1914, Katarina Širok (s. Marija) iz Gergarja † 24. nov. 1914, Katarina Groser (s. Marija) iz Čepovana † v nov. 1914, Marija Bav-

daš (s. Magdalena) iz Loma † 9. jan. 1915; ljubljanske: Poderžaj Mar. z Janč, Ciglar Marjeta (je ležala na mertvaškem odru v redovni tretjeredni obleki in bila v tretjem redu 40 let), Šust Marija iz Stare Loke (bila v III. r. 42 let), Terček Terezija, Tekavec Terezija, Erjavec Marija, Romih Janez, Markovec Marija, Markovič Amalija, Pavček Apolonija (bolniški sestri), Štangar Neža, Germek Ana (bila v III. r. 56 let), Koman Marijana, Kofov Marija, Jurančič Marija (bolniška sestra), Rakovec Marija, Uršič Agneza, Žgajnar Katr. iz Rudnika, Blut Roza; kamniške: Jožef Frančišek Kutar iz Sel, Marija Elizabeta Janič, Terezija Elizabeta Burja, France Anton Jenčič, Ana Lužar, vse šest iz Kamnika, Franca Marija Golob iz Rov, Marija Neža Sušnik iz Mekinj, Helena Rogelj iz Cerkelj, Helena Omovšak iz Gozda, Franca Marija Romšak iz Tunic, Marija Elizabeta Gregorš iz Mengša; kopenske: Neža (Elizabeta) Cibašek † 14. I. 1915, Janez (Frančišek Seraf.) Černivec † 17. I. 1915, Marijana (Elizabeta) Bremšak † 21. I. 15.

Dalje se priporočajo: K. A. materi Mariji, očetu Frančišku, zaščitniku sv. Antonu za ljubo zdravje; B. F. tretjerednica za zdravje; M. K. iz Š. za zdravje na očeh; več tretjerednic priporoča svoje brate in može v vojski; M. M. za dušne in telesne potrebe in za spravo dveh sester; neka oseba priporoča sama sebe, svojega moža, svoje otroke, svojo mater, svoje brate in vso svojo družino v več dobrih namenov; neka druga oseba na čast Sv. Duhu za milost pravega razsvitljenja in da bi mogla skušnjave srečno premagovati; Fr. K. iz Maribora priporoča v molitev vojake na bojnem polju; priporočajo ee tudi: A. H., J. Kr., Fr. M. z družino; M. Kr. priporoča sebe in brata v vojski.

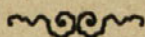
Zahvala za vslišano molitev.

Moj otrok je prišel po nesreči v nevarnost, da zgubi vid. Zaobljubila sem se, da bom dala zahvalo v »Cvetje«, če otrok ozdravi. Ozdravel je, pa zbolel na drugi bolezni, »difteritis«. Zopet sem isto obljubila in prosila Marijo, sv. Frančiška, sv. Antona in sv. Lucijo za pomoč. Otrok je srečno prestal opera-

cijo. Zdravje se vidno boljša, jaz pa s tem izpolnujem svojo obljubo in darujem 5 kron za novo cerkev sv. Frančiška.

G. F. tretjerednica.

Dalje naznanjajo svojo zahvalo: M. M. za prejete velike milosti (hvala za dar: 1 K); A. B. za ozdravljenje hudih bolečin preteklem letu; rodbina Zupanec za ozdravljenje neke domače živali.

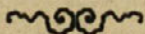

Darovi.

Za popravo velikega alitarja v naši cerkvi na Kostanjevici: Msgr. Jožef Kragelj, dekan v Tolmini: 15 K; Katarina Špacapan v Mirnem: 3 K; Neimenovana: 2 K.

Za kitajski misijon: Franc Korbar iz Zagreba: 3 K 50 v; Jernej Marolt od Sv. Križa pri Kostanjevici: 6 K 50 v; Vodopivec v Zagorju ob Savi: 200 K za 5 dečkov (Jožefov) in 5 deklic (Než).

Za cerkev sv. Frančiška v Šiški: Gregor Jerolič iz Rožne doline na Koroškem: 4 K.

Sv. Klemen Marija Hofbauer,

to je najnovejši svetnik naše Avstrije. Na Dunaju hodijo v sedanjem hudem vojnem času v procesijah k njegovemu grobu prosit blagoslova božjega in zmage naši armadi. Grozoviti prizori, ki jih je preživel p. Hofbauer v Varšavi, in reva beguncev, ki jo je svetnik osebno skusil, ga delajo času primerneega vojnega patrona; saj je zmago Avstrije in Nemčije pred sto leti tudi izprosil in ob enem doživel. Zatecimo se zato k svetnemu Klemenu Mariji! V vsaki fari v Avstriji naj se opravlja njemu na čast vojna božja služba in pomagal bo zmago izprostiti naši armadi. Kratek popis življenja tega svetnika z dostavljenimi molitvami se dobi proti vposlanju 25 vinarjev za poštnino od založbe: »Hofbauer - Komitee, Wien I. Salvatorgasse 12.«

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1915.

Mesec februar ali sečan.

1. ponedeljek: bl. Andrej, sp. 1. r. **P. O.**

2. torek: svečnica, V. O., **P. O.**

3. sredo: bl. Odorik, sp. 1. r. **P. O.**; sv. Blaž, šk. m.

4. četrtek: sv. Jožef Leoniški, sp. 1. r. kap. **P. O.**

5. petek: sv. Peter Kerstnik in tovariši mart. jap. 1. in 3. r. **P. O.**;

6. sobota: sv. Agata, d. m.; sv. Doroteja, d. m.

7. nedelja: 2. predpép.; bl. Anton Stronkowski, sp. 1. r.

8. ponedeljek: sv. Janez Matski, sp.

9. torek: bl. Egidij Marija, sp. 1. r.; sv. Apolonija, d. m.

10. sredo: sv. Skolastika d.

11. četrtek: prikazanje brez. dev. Marije v Lurdu.

12. petek: 7. sv. vstanovitelj red. služabnikov Marijinih.

13. sobota: bl. Ivana Valeška, vd.; bl. Viridijana, dev. 3. r. **P. O.**

14. nedelja: 3. predpép.; sv. Andrej Korzinski, šk.; sv. Valentin, m.

15. ponedeljek: sv. Romuald, opat sv. Favstin in Jovita, m.; prenesenje trupla sv. Antona Pad.

16. torek: bl. Filipa Marerijska, d. 2. r.

17. sredo: pepelnica, sv. Hilarij, šk. cerk. uč.

18. četrtek: sv. Marcelj in sv. Simeon, škof m.

19. petek: sv. Konrad Pijačenski, sp. 3. r. **P. O.**

20. sobota: sv. Rajmund Penafortski spoz.

21. nedelja: 1. postna, sv. Angela Meriči, d. 3. r. **P. O.**

22. ponedeljek: sv. Margarita Kor- tonska, spok. 3. r.; **P. O.**

23. torek: sv. Petra stol v Antiohiji.

24. sredo kvaterna: sv. Matija, apost.

25. četrtek: bl. Sebastijan, Apari- cijski, sp. 1. r.

26. petek kvaterni: sv. Ignacij, šk. m.

27. sobota kvaterna: bl. Janez Tri- orski, m. 1. r.; bl. Evstahija, d. 2. r.

28. nedelja: 2. postna; bl. Tomaž Korski, sp. 1. r.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v frančiš- kanskih, kapucinskih, minoriških, tretjeredniških in uršulinskih cerkvah.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2., 3. in uršulinskega reda.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom za 1., 2., 3. in uršulinski red.

